

SUŠENÁ SUŠENKA

červen
2012

Časopis Základní školy U Nemocnice v Rumburku

*Škola končí...,
tak hurá na prázdniny!*

70. výročí hrdinného činu
parašutistů Gabčíka a Kubiše

*Atentát
na Heydricha*

OBSAH:

Fotogalerie Terezín

str. 6

Exkurze v rumburské pekárně - 4.A

str. 8

Atentát na Heydricha

str. 4-5

Turistický kurz 8.A a 8.B

str. 7

str. 9

Hrubý Rohozec, Bozkovské jeskyně, Roztocký mlýn

Rozhovory (p. uč. Račoková a p. uč. Hamada)

str. 10

str. 11

Prázdninové cíle

str. 12

Pozvánka do kina

Nastaly nám poslední dny školního roku a je na čase, aby Sušená sušenka popřála všem svým čtenářům krásné dva měsíce plné pohody, zážitků a sluníčka. Jistě mnozí z vás vyrazí do různých koutů naší země i do krajín cizích. Tak si to pořádně užijte a načerpejte energii, ať jste v září připraveni v plné síle. Naším devátákům drží Sušená sušenka palce, ať úspěšně vkročí 3.září do další etapy studia, ať už na středních školách či učilištích. V červnovém čísle jsme pro vás připravili pár pěkných vzpomínek na zajímavé akce, které proběhly v nedávné době. Nejprve se vrátíme o 70 let zpět do období heydrichiády a pokusíme se alespoň trochu přiblížit jeden z největších činů našich novodobých dějin. O atentátu na Heydricha jste jistě už slyšeli, dokonce jsme v osmých třídách na toto téma dlouze diskutovali. Blízkým tématem pokračujeme na další straně, kde vám nabízíme fotografie z památníku Terezín. Fotogalerie nevznikla jen tak náhodou, terezínská pevnost byla cílem dějepisné exkurze devátáků v tomto měsíci. U cestování ještě chvilku zůstaneme. Osmáci vám popovpráví, jak se měli v Jizerských horách na turistickém kurzu, a ohlédneme se zpět i k našim mladším žákům, kteří měli možnost navštívit rumburskou pekárnu a seznámit se s jejím provozem. Jelikož je konec roku věnován školním výletům, rozjela se 3.B a obě čtvrté třídy do dalších míst, tentokrát na Hrubý Rohozec, do Bozkovských jeskyní a k Roztockému mlýnu. V tomto školním roce byl učitelský sbor obohacen o dva nové členy, paní učitelku Račokovou a pana učitele Hamadu. I je našel hledáček školního časopisu, abychom mírně poodkryli jejich soukromí. Závěrem časopisu jsme chtěli přinést pár tipů na výlet, které můžete o prázdninách využít. Mysleli jsme i na vás nejmenší, kterým na poslední straně nabízíme k vybarvení obrázek z Doby ledové a zároveň všechny zveme na veselý animák do rumburského kina. Vždycky něco pěkného končí a zároveň něco nového začíná, a tak s koncem školního roku vychází Sušená sušenka v novém obleku, který pro vás chceme neustále zlepšovat. Sbírejte zážitky z vašich prázdninových dobrodružství, v poprázdninovém čísle se budou hodit.

Za redakci Tereza Tahalová

Atentát na Heydricha

napsal Roman Liščák
kresby autor

V těchto dnech si připomínáme 70. výročí od nejkrvavějšího období v našich novodobých dějinách - heydrichiády. Zároveň se v tu dobu také ukázala statečnost domácího a exilového odboje v boji proti nacistickému utlačovateli.

Umiš si představit, že zvládáš každý den útlak ze strany německého obyvatelstva? Pod okny by ti dupaly zástupy holínek cizích vojáků a třeba jen za hloupou poznámku na veřejnosti nebo přimalování knírku na fotografii nacistickému důstojníkovi ti hrozila smrt zastřelením. Doba to byla zlá a každý se obával o svoji rodinu. Měly přijít ale časy ještě horší! Je konec září 1941 a do českých zemí přichází jako zastupující říšský protektor (v češtině zní překlad paradoxně - ochránce) Reinhard Heydrich. Je známý svou krutostí a jeho politika na sebe nenechá dlouho čekat. Zatýkáni, popravy, plány přesunu Čechů na východ do nehostinných oblastí a na našem území vytvoření německého prostoru. Bylo nutno učinit všemu přítrž a světu dokázat, že nejsme přemoženým národem, který již od začátku války žije v pokli-

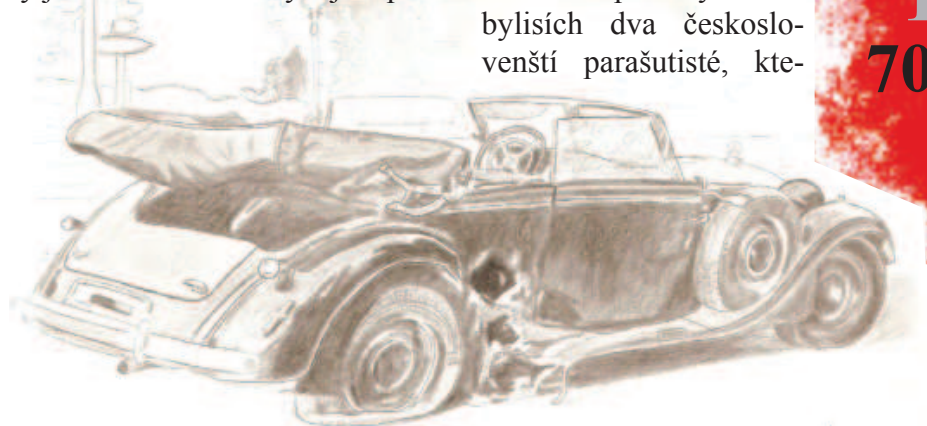
du s nacistickým Německem. Proto byl sestaven tajný úkol s názvem operace Anthropoid (lidoop). **Píše se 27. květen 1942.** Již od časného rána čekají v ohybu jedné ze zatáček v pražských Kobylisích dva českoslovenští parašutisté, kte-

ří byli v Anglii vycvičeni pro **speciální úkol -zabít říšského kata Heydricha.** Místo pro čin bylo vybráno po několikátýdenním hledání tak, aby protektorův mercedes musel v bodě útoku zpomalit a bylo na něj možno zaútočit a poté se bezpečně vytrahit. Celá operace byla v Anglii s největší pravděpodobností naplánována trochu jinak, než k ní posléze došlo, ale u stolu v zahraničí není prostě možné určit všechny varianty, k nimž může ve skutečnosti dojít. **Josef Gabčík byl vyzbrojen anglickým samopalem Sten MkII a Jan Kubiš upraveným protitankovým granátem vz. 73.** Prvotní útok měl být veden pravděpodobně tak, že bombami Kubiš zaútočí na automobil pod přední nápravu a tím ho zničí

a zároveň i zastaví. Gabčík měl dodělat práci, tj. zastřelit samopalem Sten Heydricha. **Dějiny ale píše osud! Je 10:35 a řidič Johannes**

Klein pomalu vjíždí do ostré zatáčky pod Vychovatelnu a vedle něj na pravém sedadle sedí Heydrich. V tu chvíli se na místě objeví dvě tramvaje a řidič zmatkuje.

Heydrichův mercedes po zásahu bombou

Čtrnáctku, která je ve stanici, předjíždí proti předpisu vlevo, udělá kličku, ale vzápětí se objevuje po jeho levé straně další, tentokrát protijedoucí tramvaj - a to trojka, na kterou se soustředí. V tu chvíli si stačí koutkem oka povšimnout, že po pravé straně automobilu **přiskakuje muž střední postavy a odhazuje plášť, pod kterým má skrytou automatickou zbraň** a začíná ji mířit na Heydricha. Zvolá: „**Achtung, Attentat! (Pozor, atentát!)**“, Heydrich také zpozoruje hrozné ústí hlavně samopalu a pohotově na Kleina zařve: „**Halt! (Stůj!)**“. Řidič měl v tuto ožehavou chvíli svého nadřízeného přeslechnout, přidat plyn a ujíždět z místa činu, šlape však na pedál a brzdí! Ze samopalu z nějakého důvodu rána

osudová zátáčka s pohledem na poškozený mercedes

torův řidič. Po několika minutách běhu, kdy má v patách Kleina, se schovává do řeznického krámku a hledá zadní východ, ale tento obchod ho nemá! Musí znovu ven, kde už na něj čeká řidič za sloupkem, kterého **přesně skolí ranou do nohy** na zem. Poté již může klidně uniknout do města. Mezitím je Heydrich odvážen náhodně zastaveným nákladním autem do nedaleké nemocnice na Bulovce. Jeho zranění je však vážnější, než se očekávalo! 6. června 1942 ráno na následky útoku z 27. 5. zastupující říšský protektor, SS-Obergruppenführer a generál policie zemřel. Po mužích, kteří provedli atentát, je ihned pátráno. Nacistické běsnění dojde tak daleko, že **10. června 1942 vypálí obec Lidice**, jen aby se dokázalo, že je vyšetřovací komise na správné stopě! Jde však o lživou informaci. Celá akce je jen nastrojena. O tomto okamžiku vypráví i nový film s názvem Lidice. Už jste ho viděli? Popíše vám vlastně pokračování tohoto příběhu. Kruťtost nacistů na Lidicích podlomí jednoho z dalších parašutistů, Karla Čurdu. Také ho zláká vidina vysoké odměny a vyradí všechny, o kterých ví, že pomáhali Gabčíkovi s Kubišem. Přijde se posléze na to, že se dva muži odplaty schovávají společně s dalšími pěti parašutisty vysazenými na našem území pro jiné úkoly v kostele Cyrila a Metoděje (dnes je tu památník heydrichiády -určitě stojí za návštěvu!). Kostel byl **18. června 1942** neprodyšně obklíčen stonásobnou německou přesilou a vše-

mi možnými prostředky byla snaha sedm statečných parašutistů dostat ven živé. Nejdříve byla dobyta vrchní část kostela, kde hrdinně padli Josef Bublík, Jan Kubiš a Adolf Opálka. Poté byl boj započat proti kryptě, tedy sklepení. „**Vzdejte se, nic se vám nestane!**“, tak zněl hlas z reproduktorů. Odpověď zaznělo: „**Nikdy! Nikdy se nevzdáme! Jsme Češi!**“. Parašutistům docházely náboje a síly. Znenadání zazněly čtyři osamocené výstřely. Josef Gabčík, Josef Valčík, Jaroslav Švarc a Jan Hrubý zvolili raději dobrovolně svou smrt, než se dostat do rukou přemožitelům! Celý boj trval sedm hodin! Operace Anthropoid měla celosvětový ohlas stejně jako Lidice, a proto na náš národ začalo být pohlíženo jako na bojující. Odvážný čin parašutistů nám také po válce přinesl navrácení částí území, o které jsme přišli Mnichovskou dohodou. Vždyť ani Rumburk jako pohraniční město by nebyl pro nás Čechy samozřejmostí, jako je dnes.

nevyšla, možná, že selhal, ale je tu **Kubiš a ten háže svou bombu**, která dopadne na pravé stupátko u zadního kola. **Ozve se ohlušující detonace**, u jedoucí tramvaje se vysypou tlakem výbuchu okna, protektorův plášť ležící na zadních sedadlech vylétne do vzduchu, poklice z kol vystřelí a odkutálí se. **Bomba trhá zadní část mercedesu a střepina společně s úlomky karoserie vozu a žíněmi proniká sedadlem a zraní Reinharda Heydricha**. Kubišovi se podaří mezi davem lidí, kteří vyběhli z tramvaje, prokřesit cestu ke kolu, na němž ujíždí pryč. Gabčík ale svůj útěk nemá tak jednoduchý. Pronásleduje ho protek-

Lidice...

Fotogalerie – Terezín

Exkurze 9.ročníků, 7.červen 2012

Nabízíme vám pár pohledů z míst, kde na člověka dýchne stísněná atmosféra, která nás přenáší o 70 let zpět. Tyto prostory jsou památkou nepředstavitelně těžkých lidských osudů pod nacistickou nadvládou. Terezínský památník ale slouží i jako připomínka toho, co všechno lze lidskou nenávistí a zlobou napáchat. I když je často nepříjemné si tuto skutečnost připustit, je důležité tato místa navštěvovat. Ne nadarmo se říká: „ Kdo nezná své dějiny, je nucen si je znovu prožít.“

TURISTICKÝ KURZ 2012 - 8.A A 8.B

napsala Kateřina Řeháková

Letošní turistický kurz se nám moc líbil. Tedy až na ty túry, ale i ty jsme zvládli, dalo by se říct, na jedničku. Vyráželi jsme od bazénu v neděli 13. května. První den jsme přijeli do penzionu Hana v Albrechticích, rozdělili jsme se do pokojů a jako první úkol jsme dostali vybalit si své věci. Hned po příjezdu jsme se přesvědčili, že se zde moc dobře vaří, jako oběd bylo rizoto se sýrem a domácí červenou řepou. Tento turistický kurz nám dal i nové kamarády z osmých i devátých ročníků. Večery na penzionu probíhaly v poklidu, nikdo nezlobil, neseděl na schodech, neběhal po balkóně ... zkrátka byli jsme jako andílci. V pondělí ráno nás po ranním probuzení čekala pestrá a bohatá snídaně, během ní jsme se dozvěděli, jak bude první den probíhat a co nás čeká. Na odpoledne byla naplánována první túra přes Mariánské schody na protrženou přehradu. Když jsme spatřili ty schody, mnoho z nás si řeklo, že to nezvládneme, ale vyšli jsme a překonali sami sebe. Druhý den probíhal dalo by se říci stejně, budíček, snídaně a túra. Ten den jsme se jeli podívat na rašeliniště. Také jsme se šli podívat na exkurzi do sklárny v Harachově. Alespoň jsme se ohřáli, když nám tolik počasí nepřálo, byla mlha, zima a místy i pár kapek spadlo. Pak jsme měli rozchod, mohli jsme jít kamkoli na můstky nebo na teplý čaj do restaurace. Po uplynutí rozchodu jsme jeli do lanového centra. Na mě to tam působilo jako ráj, ale nepřejícné počasí naší radost potlačovalo. Po krátkých hrách a a úkolech jsme se odebrali na stanoviště, kde nás naučili, jak si obléknout sedák a dal-

ší důležité věci. Po takto dlouhém proškolení jsme konečně šli na překážky, byla to sranda a výborný způsob, jak ze sebe dostat přebytečnou energii. Také jak zajistit odbornému dozoru klidný večer, což se ale nakonec nestalo. Jako vždy jsme večer seděli na kanapi v mezipaře a povídali si. Ve čtvrtek jsem vyrazili na Štěpánku, během této túry se nejvíce ujala hláška od našeho hlavního vedoucího-dozoru paní učitelky Čákové „17“. Vzniklo to z otázky „Kolik ještě kilometrů?“ Na začátku dne nám řekla, že se půjde 17 kilometrů. Když jsme se zeptali asi po milionté, začala paní učitelka odpovídat jednoduše. Také v testu na konci dne byla otázka: „Jakou odpověď dostanete, když se zeptáte, kolik ještě kilometrů?“ Myslím, že většina z nás odpověděla správně! Pak jako dodatek byly dvě zábavy, za prvé koukat na hokej a nebo discotéka. Bylo na každém, jak se kdo rozhodl. V pátek byl smutný den - ráno balení a odpoledne nejnáročnější túra za celý turistický kurz: výstup na tanvaldský Špičák. No, řeknu vám, byla to makačka, ale zvládli jsme to! Cesta dolů byla opravdu nejlepší, sejít ten samotný Špičák, až na některé výjimky jsme se všichni zúčastnili. Pak už jen oběd a cesta domů. Cesta proběhla klidně a pouze jsme si potom rozebrali věci před bazénem a šup domů.

Naše třída IV.A byla na exkurzi v rumburské pekárně United Bakeries, kde nás provázel pan pekař Mlích. Viděli jsme mnoho strojů, třeba vyvalovač, vykulovač a kynárnu. Těsto kyne cca hodinu, rohlíky se pečou 12 minut a chléb se peče 47 minut při teplotě 200-250 stupňů. Upečou 100 000 rohlíků denně a 5500 chlebů, těsto se skládá z vody, mouky a kvasu. A bylo tam hrozné vedro, ale jinak se mi tam moc líbilo a doufám, že tam půjdeme zase.

Danielka M.

...Mohli jsme ochutnat rohlíky, ale moc pálily, a tak jsme museli počkat. Mohli jsme se zvážit. Já jsem vážila 25 kg. Pan Mlích nás moc dobře provedl a mohli jsme si nechat čepice, které jsme dostali při příchodu. Moc se mi to líbilo.

Eliška D.

Exkurze v rumburské pekárně – IV.A

Ráno jsem přišla do školy a dala jsem si tašku do šatny. Čekali jsme skoro celá třída. A víte kam máme jít? Do pekárny Odkolek! Přišli jsme dovnitř a pán nám povídal, z čeho se dělá chleba: mouka, voda, kvas. A rohlík: mouka, voda, kvas. Po celou dobu jsme měli srandovní čepice. Přišli jsme do první místnosti, kde se dělal chleba. Byly tam tři stroje. Vyvalovač, vykulovač a hned vedle stála kynárna... Potom jsme vešli do druhé místnosti, kde se dělaly rohlíky. Nejdřív to byli docela malé placičky a změnilo se v docela velké rohlíky. A nakonec jsme šli do poslední místnosti, kde se vyrábělo těsto. Jak na chleba, tak i na rohlíky. Nejdřív se to míchalo, pak se to dalo na pás a pak se to shazovalo do takové krabice. Pak jsme se ještě stihli zvážit.

Anička H.

...Vyrobit se 100 000 rohlíků denně a 5 500 chlebů. Mohli jsme si vzít jeden rohlík. Těsto se vyrábí z mouky, vody a kvásku. Těsto kyne až hodinu. Jejich auta mají na sobě napsáno: Do života s chutí! Provázel nás pan Mlích.

Martin Č.

...Dostali jsme čepice, aby nám nepadaly vlasy do pečiva. Ukazovali nám, jak se pečou rohlíky a chleba. Dostali jsme jeden suchý, vařící rohlík. A ukazovali nám velké nádrže, do kterých se dávají ingredience. Nejvíce se mi na tom líbilo, jak padá těsto dolů, kde se z něj dělá chleba a rohlíky. Bylo tam hrozné vedro a pracovat bych tam proto nechtěl. Bylo to tam hezké, moc se mi tam líbilo.

Kuba

Hrubý Rohozec, Bozkovské jeskyně, Roztocký mlýn

Školní výlet 4.tříd a 3.B - 14.6. 2012

...Na Hrubém Rohozci jsme objevili jeden panovnický rok Des Fours (de fürs), našli jsme kapli, ve které bylo 606 píšťal, dále jsme zjistili zlý osud Adélky De Four, která zemřela na velké popáleniny. Prohlídka trvala hodinu a mé hodnocení je 7 až 10. Další byly Bozkovské jeskyně. Trasa byla dlouhá 400 metrů. Tyto jeskyně byly objeveny roku 1957. Určitě se to bude všem líbit, ale pozor, je tu celoročně 7 až 9 stupňů Celsia. ... Mé hodnocení je 10 z 10. A poslední byl Roztocký mlýn, ve kterém jsme viděli různé stroje. Teď vím, že z 50 kg žita vznikne 37 kg mouky a 9,5 kg jídla pro zvířata. Prováděl nás mlynář Bohumil Novotný. Upozornění: Je tam stráž a já válel sudy a dělal kotrmelce. Mé hodnocení je 10 z 10.

Martin Č.

...Nejdřív jsme jeli na Hrubý Rohozec. Přišli jsme k zámku a šli si něco koupit. Potom jsme šli na prohlídku. Byl tam hezký záchod. Prohlídli jsme si ložnici, knihovnu, salón, pokoj Augusty Gabriely, starou kancelář, barokní kapli. Škoda, že jsme si neprohlídli sklepy. Gotický hrad byl postaven roku 1300. Od roku 1628 byl v držení Des Fours. V celém zámku bylo 10 000 knih! Celý výlet se mi moc líbil!

Anička H.

Dne 14.6. jsme byli na školním výletě v Hrubém Rohozci. Adéla Des Fours se nešťastnou náhodou popálila o svíčku a hned za dva dny zemřela na popáleniny. Pak jsme jeli rovnou do Bozkovských jeskyní, tak je furt 7 stupňů, je tam hodně velká zima. Rumcajs tam má poklad, né peníze, ale čokoládu. A nakonec Roztocký mlýn, kde žije Bohumil Novotný, je mu 80 let. Dříve tam stály čtyři mlýny, teď už jen jeden. Má čerty a vodníky. Všude to bylo hezké!

Simona B.

...Mně se nejvíc líbily Bozkovské jeskyně. Krápníky, co směřovaly nahoru, byly stalagmity, co směřovaly dolů, byly stalaktity, a spojené krápníky byly stalagnáty. Výlet se mi moc líbil.

Radim A.

Mně se nejvíc líbily jeskyně. Viděli jsme krápníky, které ve tmě svítily. Ještě jsme viděli varhany a nehybnou vodu, ani jsme nevěděli, že pod námi je voda. Když jsme šli tunelem, zahlédli jsme díru, kterou se jeskyňáři poprvé dostali do jeskyně. Im3 krápníku vyrostle za 40 let. Když jsme sešli po schodech dolů, viděli jsme koleje, které odvážely přebytečný materiál nahoru na povrch. ...Moc se mi to líbilo a těším se, až tam pojedeme znovu. Kuba

...Bozkovské jeskyně byly krásné, mně se tam líbilo v jeskyni jezero, hodila jsem tam 1Kč, aby se mi něco splnilo, bylo to moc krásné a koupila jsem si půlku modrého kamene, který stál 95kč a potom jsme jeli na další místo. V Roztockém mlýně nám Bohumil Novotný ukázal, jak se vyráběla pšeničná mouka, viděli jsme, jak se točilo vodní kolo, určovali jsme loutky, potom jsme byli chvíli na zahradě u mlýna a potom jsme jeli domů. Moc se mi to líbilo!

Linda Č.

...Byly tam pěkné útvary z krápníků, například varhany, které střežil kostlivec i se svými dvěma dětmi, nebo krápníkové dorty a kosmonaut z raketou, který už dlouhou dobu hledal svou zubní protézu, která byla taky z krápníků. ... Daniela M.

...Mně se nejvíc líbily Bozkovské jeskyně, líbila se mi pirátská jeskyně, viděl jsem hlavu piráta a tlapku jeho psa. Bin N.

...Mně se nejvíc líbil Roztocký mlýn. Když jsme tam přišli, tak tam byl jeden starý pán, který se jmenoval Bohumil Novotný. Bylo mu 80 let a byl stále čilý. Ukázal nám mlýnské kolo a pak ostatní věci. Řekl nám, že tu s ním bydlí hastrman a čert Roháček. Čert Roháček nám pak řekl, že když dole zazvoníme na zvoneček, tak se nám do roka splní přání. Tak to jsem tedy zvědavá, jestli se každému ze třídy splní přání. A bydlel tam s ním i Krakonoš. Krakonoš nás i zkoušel z hub. Byl to moc hezký výlet.

Eliška N.

...A celou cestu zpátky domů jsme s Dančou, Lindou, Tondášem a Eliškou mávali na každého řidiče, co jel za náma... Matěj J.

MILOSLAVA RAČOKOVÁ

- naše nejmladší paní učitelka

Jste tady teprve prvním rokem, Chtěla byste se podívat do nějaké země?

tady? „Ano, na Nový Zéland, protože je tam krásná příroda.“

„Už se mi tu líbí a jsem tu spokojená, ze začátku jsem byla nervózní, ale už je to dobrý.“

Měla jste jako malá ráda školu?

„Vůbec mi nevadila.“

Je naše škola první, na které učíte?

„Ano, je.“

Čím jste chtěla být jako malá?

„Chtěla jsem být letuškou, ale je to moc náročné.“

Jste přírodní blondýna? 😊

„Jako malá jsem byla, ale teď si barvím melír.“

Máte doma nějaké zvíře?

„Ano, mám pejska (mopsíka) a jmenuje se Spyke.“

Váš životní cíl?

„Tak určitě mít spokojenou rodinu a postavit barák.“

Vaše koníčky?

„Mám ráda hudbu, jízdu na kole,

občas si kreslím, ale v zimě si ráda zajezdím na snowboardu.“

Dostala jste ve škole někdy poznámku?

„Ano, dostala, byla to poznámka typu: „Vyrušuje v hodině.“ a jednou: „Jí při hodině.“ 😊

Děkujeme Vám za milý rozhovor.

Simča Benešová a Ilza Plhová

Kde jste se narodil?

„V České Lípě.“

Na jaké střední škole jste studoval?

„Na průmyslové škole v Roudnici nad Labem.“

Jaké známky jste měl na vysvědčení v osmé třídě?

„Dvě trojky, jinak jedničky a dvojky.“

Kolik máte dětí?

„Mám dva kluky.“

Jaké máte koníčky?

„Sport, přírodu a cestování.“

Líbí se Vám na naší škole?

„Spíše ano.“

MARTIN HAMADA

Jak dlouho učíte tělesnou výchovu?

„20 let“

A jak dlouho trénujete fotbal?

„22 let“

Proč jste si vybral právě naši školu?

„Kvůli fotbalu.“

Chtěl byste na této škole něco změnit?

„Je tu víc pozitivních věcí, takže bych nic neměnil.“

Děkujeme za rozhovor a Váš čas.

Adrian Sahiti a Marek Michel

Prázdninové cíle...

Pokud máš možnost vydat se dál, jistě nezapomeň na přírodní památku, která je považována za nejkrásnější přírodní útvar Českého Švýcarska a tvoří symbol celé oblasti. Skální útvar vznikl (stejně jako Labské pískovce) jako výklenek během druhohor na dně moře, je proto tvořen pískovcem. Současnou podobu dostala Pravčická brána během milionů let vlivem zvětrávání, jež bylo způsobeno větrem, deštěm, sluncem a rostlinnou aktivitou.

Dymník - na tomto zalesněném čedičovém kopci se ve středověku zapalovaly signální ohně, odtud pochází jeho název. Jsi-li Rumburak 😊, navštívil jsi ho jistě mnohokrát. Příjemná procházka je i kolem místa, které je obdobou anglického Stonehenge a nese název Kamenná hvězda.

Tolštejn – nejlépe zachovaná hradní zřícenina v Lužických horách. Pro unavené turisty je restaurace přímo u vyhlídky zaslouženou odměnou.

Křížová cesta v Jiřetíně pod Jedlovou... kde jsi ji už mohl vidět? Pokud jsi znalec českých filmů, jistě si rychle vzpomeneš.

Zveme vás do rumburského kina na Dobu ledovou 4

Čtvrtek

28.06.2012 od 17:00

Pátek

29.06.2012 od 17:00

Sobota

30.06.2012 od 17:00

*Myslíš, že
si nás děti
vybarví?*

